

ПРОМІНЕЦЬ

ПАН КОЦЬКИЙ

ЧИТАЕМО
ПО СКЛАДАХ

ПАН КОЦЬКИЙ

ХАРКІВ

2018

УДК 82-93
ББК 83.8 (4 Укр)
П 16

Серія «Промінець» заснована 2006 року

П 16

Пан Коцький: Казки. — Х.: Белкар-книга, 2018. — 48 с.: іл. — (Промінець)
ISBN 978-966-1694-57-5

Ця збірка казок — для наймолодших читачів, які роблять перші кроки в читанні. Книга призначена для вироблення в дітей навичок техніки читання текстів по складах. До збірки ввійшли відомі українські народні казки. Читаючи їх, малята навчаться відрізняти добро від зла, здійснювати гарні вчинки, бути добрими, справедливими, захищати менших, поважати старших.

Для дошкільнят.

УДК 82-93
ББК 83.8 (4 Укр)

ISBN 978-966-1694-57-5

ISBN 978-966-1694-52-0 (серія «Промінець»)

© Белкар-книга, макет,
художнє оформлення, 2018

РУКАВИЧКА

Ішов дід лі-сом, а за ним біг-ла со-бач-ка, та й за-гу-бив дід ру-ка-вич-ку.

От бі-жить миш-ка, у-ліз-ла в ту ру-ка-вич-ку:
— Тут я бу-ду жи-ти!

Ко-ли це жаб-ка пли-га-є та й пи-та-є:
— А хто, хто в цій ру-ка-вич-ці?
— Миш-ка-шкря-бо-туш-ка. А ти хто?
— Жаб-ка-скре-ко-туш-ка. Пус-ти й ме-не!
— І-ди!

- От у-же їх дво-є. Ко-ли бі-жить зай-чик,
при-біг до ру-ка-вич-ки та й пи-та-є:
- А хто, хто в цій ру-ка-вич-ці?
 - Миш-ка-шкря-бо-туш-ка, жаб-ка-скре-ко-туш-ка. А ти хто?
 - А я зай-чик-по-бі-гай-чик. Пус-тїть і ме-не!
 - Та йди!

От у-же їх тро-є. Ко-ли бі-жить ли-сич-ка та й пи-та-є:
— А хто, хто в цій ру-ка-вич-ці?
— Миш-ка-шкря-бо-туш-ка, жаб-ка-скре-ко-туш-ка,
зай-чик-по-бі-гай-чик. А ти хто?
— А я ли-сич-ка-сес-трич-ка. Пус-тіть і ме-не!
— Та йди!

О-то вже їх чет-ве-ро ста-ло. Аж су-не вов-чик та й со-бі до ру-ка-вич-ки, пи-та-єть-ся:

— А хто, хто в ру-ка-вич-ці?

— Миш-ка-шкря-бо-туш-ка, жаб-ка-скре-ко-туш-ка, зай-чик-по-бі-гай-чик та ли-сич-ка-сес-трич-ка. А ти хто?

— Та я вов-чик-бра-тик. Пус-тять і ме-не!

— Та вже йди!

У-ліз і той, — у-же їх п'я-те-ро. Де не взяв-ся — бі-жить ка-бан:

— Хро-хро-хро! А хто, хто в цій ру-ка-вич-ці?

— Миш-ка-шкря-бо-туш-ка, жаб-ка-скре-ко-туш-ка, зай-чик-по-бі-гай-чик, ли-сич-ка-сес-трич-ка та вов-чик-бра-тик. А ти хто?

— Хро-хро-хро! А я ка-бан-ік-лан. Пус-тіль і ме-не!

— О-це ли-хо! Хто не на-бре-де та все в ру-ка-вич-ку! Ку-ди ж ти тут у-лі-зеш?

— Та вже влі-зу. Пус-тіль!

— Та що вже з то-бо-ю ро-би-ти, йди!
У-ліз і той. У-же їх шес-те-ро, у-же так їм тіс-но, що
й ні-ку-ди. Ко-ли це трі-щать ку-щі, ви-ла-зить вед-мідь
та й со-бі до ру-ка-вич-ки:

— Пус-тіть і ме-не!

— Ку-ди ми те-бе пус-ти-мо, ко-ли й так тіс-но?

— Та я-ко-сь бу-де-мо.

— Та вже йди, тіль-ки скра-єч-ку!

У-ліз вед-мідь — се-ме-ро їх ста-ло. Та так вже
тіс-но, що ру-ка-вич-ка ось-ось ро-зір-веть-ся.

Ко-ли це дід о-гля-дів-ся — не-ма ру-ка-вич-ки. Він то-ді на-зад — шу-ка-ти ї-ї, а со-бач-ка по-пе-ре-ду біг-ла. Біг-ла, біг-ла, ба-чить — ле-жить ру-ка-вич-ка і во-ру-шить-ся. Со-бач-ка то-ді: «Гав-гав-гав!»

Звірі як зля-ка-ю-ть-ся, як вир-вуть-ся з ру-ка-вич-ки, —
так у-сі й по-роз-бі-га-ли-ся лі-сом.

При-йшов дід та й за-брав ру-ка-вич-ку.

ПАН КОЦЬКИЙ

В од-но-го чо-ло-ві-ка був кіт ста-рий, що вже не зду-жав і ми-шей ло-ви-ти. От ха-зя-їн йо-го взяв та й ви-віз у ліс, ду-ма-є: «На-ві-що він ме-ні здав-ся? Тіль-ки дур-но бу-ду го-ду-ва-ти, — не-хай у лі-сі хо-дить». По-ки-нув йо-го, а сам по-ї-хав. Ко-ли це при-хо-дить до ко-та ли-сич-ка та й пи-та-є йо-го:

— Що ти та-ке?

А він ка-же:

— Я — пан Коць-кий.

Ли-сич-ка ка-же:

— Будь ти ме-ні за чо-ло-ві-ка, а я то-бі за жін-ку бу-ду.

Він і зго-див-ся. Ве-де його ли-сич-ка до сво-є-ї ха-ти — та так у-же йо-му го-дить: у-ло-вить де ку-роч-ку, то са-ма не їсть, а йо-му при-не-се.

От я-кось зай-чик по-ба-чив ли-сич-ку та й ка-же їй:
— Ли-сич-ко-сес-трич-ко, при-йду я до те-бе на
до-світ-ки.

А во-на йо-му:

— Є у ме-не те-пер пан Коць-кий, то він те-бе
ро-зр-ве!

За-єць роз-ка-зав про па-на Коць-ко-го вов-ко-ві,
вед-ме-де-ві, ди-ко-му ка-ба-но-ві. Зі-йшли-ся во-ни
до-ку-пи, ста-ли ду-ма-ти: як би по-ба-чи-ти па-на
Коць-ко-го, — та й ка-жуть:

— А зго-туй-мо о-бід!

І взя-лись мір-ку-ва-ти, ко-му по що йти.

Вовк ка-же:

— Я пі-ду по м'я-со, щоб бу-ло що в борщ.

Ди-кий ка-бан ка-же:

— А я пі-ду по бу-ря-ки та кар-топ-лю.

— А я ме-ду при-не-су на за-кус-ку, — ка-же
вед-мідь.

— А я ка-пус-ти, — ка-же за-єць.

От роз-до-бу-ли всьо-го, по-ча-ли о-бід ва-ри-ти. Як зва-ри-ли, ста-ли ра-ди-тись: ко-му йти кли-ка-ти на о-бід па-на Коць-ко-го.

Вед-мідь ка-же:

— Я не під-бі-жу, як до-ве-деть-ся ті-ка-ти.

— А я теж не-по-во-рот-кий, — ка-же ка-бан.

Вовк:

— Я ста-рий у-же і тро-хи не-до-ба-ча-ю.

Тіль-ки зай-чи-ко-ві й ви-па-да-є.

При-біг за-єць до ли-сич-чи-но-ї но-ри; ко-ли це
ли-сич-ка ви-бі-га-є, ди-вить-ся, що зай-чик сто-їть на
двох лап-ках бі-ля ха-ти, та й пи-та-є йо-го:

— А чо-го ти при-йшов?

— Про-си-ли вовк, вед-мідь, ди-кий ка-бан і я
про-шу, щоб ти при-йшла зі сво-їм па-ном Коць-ким до
нас на о-бід!

А во-на йо-му:

— Я з ним при-йду, а-ле ви по-хо-вай-тесь, бо він
вас ро-зір-ве.

При-бі-га-є зай-чик на-зад та й хва-лить-ся:
— Хо-вай-тесь ка-за-ла ли-сич-ка, бо він, як
при-йде, то ро-зір-ве нас!

Во-ни й по-ча-ли хо-ва-ти-ся: вед-мідь лі-зе
на де-ре-во, вовк сі-да-є за ку-щем, ка-бан за-ри-ва-єть-ся
у хмиз, а зай-чик лі-зе в куц.

Ко-ли це ве-де ли-сич-ка сво-го па-на Коць-ко-го.
До-во-дить до сто-ла, він по-ба-чив, що на сто-лі м'я-са
ба-га-то, та й ка-же:

— Ма-у!.. Ма-у!.. Ма-у-у!..

А ті ду-ма-ють: «От, вра-жо-го бать-ка син, ще
йо-му ма-ло! Це він і нас по-їсть!»

За-ліз пан Коць-кий на стіл і по-чав їс-ти — аж за ву-ха-ми ля-щить. А як на-їв-ся, то так і про-стягсь на сто-лі. А ка-бан ле-жав близь-ко сто-лу в хми-зі, та я-кось ко-мар і вку-сив йо-го за хвіст, а він так хвос-том і крут-нув; кіт же ду-мав, що то ми-ша, та ту-ди, та ка-ба-на за хвіст! Ка-бан як схо-пить-ся та на-вті-ки! Пан Коць-кий зля-кав-ся ка-ба-на, ско-чив на де-ре-во та й по-дер-ся ту-ди, де вед-мідь си-дів. Вед-мідь, як по-ба-чив,

що кіт лі-зе до ньо-го, по-чав ви-ще ліз-ти по де-ре-ву, та до та-ко-го до-ліз, що й де-ре-во не здер-жа-ло, — так він до-до-лу впав — гуп! Прос-то на вов-ка, ма-ло не роз-да-вив сер-деш-но-го. Як схоп-лять-ся во-ни, як дре-ме-нуть, то тіль-ки вид-ко. А за-єць і со-бі за ни-ми — за-біг не зна-ть ку-ди...

А по-тім по-схо-ди-лись та й ка-жуть:

— От, я-кий ма-лий, а тіль-ки-тіль-ки нас усіх не по-їв!

ПІВНИК І ДВОЄ МИШЕНЯТ

Жи-ли со-бі дво-є ми-ше-нят — Круть та Верть — і пів-ник Го-ло-сис-те Гор-леч-ко. Ми-ше-ня-та бу-ло тіль-ки й зна-ють, що тан-цю-ють та спі-ва-ють. А пів-ник у-до-сві-та вста-не, всіх піс-не-ю збу-дить та й до ро-бо-ти бе-реть-ся. О-то я-кось під-мі-тав у дво-рі та й зна-йшов пше-нич-ний ко-ло-сок.

— Круть, Верть, — став гу-ка-ти пів-ник, —
а глянь-те-но, що я зна-йшов!

По-при-бі-га-ли ми-ше-ня-та та й ка-жуть:

— Ко-ли б о-це йо-го об-мо-ло-ти-ти...

— А хто мо-ло-ти-ти-ме? — пи-та-єть-ся пів-ник.

— Не я! — од-ка-зу-є од-не ми-ше-ня.

— Не я! — ка-же й дру-ге ми-ше-ня.

— Я об-мо-ло-чу, — ка-же до них пів-ник. І взяв-ся до ро-бо-ти.

А ми-ше-ня-та й да-лі гра-ють-ся.

От у-же й об-мо-ло-тив пів-ник ко-ло-сок та й знов гу-ка-є:

— Гей, Круть, гей, Верть, а йдіть глянь-те, скіль-ки зер-на я на-мо-ло-тив!

По-при-бі-га-ли ми-ше-ня-та.

— Тре-ба, — ка-жуть, — зер-но до мли-на од-нес-ти
та бо-рош-на на-мо-ло-ти.

— А хто по-не-се? — пи-та-є пів-ник.

— Не я! — гу-ка-є Круть.

— Не я! — гу-ка-є Верть.

— Ну, то я од-не-су, — ка-же пів-ник. У-зяв на
пле-чі мі-шок та й пі-шов.

А ми-ше-ня-та со-бі од-но ска-чуть — у дов-го-ї
ло-зи гра-ють-ся.

При-йшов пів-ник до-до-му, знов кли-че ми-ше-нят:
— Гей, Круть, гей, Верть! Я бо-рош-но при-ніс.

По-при-бі-га-ли ми-ше-ня-та, по-ра-ді-ли:

— Ой, пів-нич-ку! Вже те-пер тіс-то тре-ба
за-мі-си-ти та пи-рі-жеч-ків спек-ти.

— Хто ж мі-си-ти-ме? — пи-та-є пів-ник.

А ми-ше-ня-та знов сво-є:

— Не я! — пи-щить Круть.

— Не я! — пи-щить Верть.

По-ду-ма-в, по-ду-ма-в пів-ник та й ка-же:

— До-ве-деть-ся ме-ні, ма-буть.

От за-мі-сив пів-ник тіс-то, при-ніс дро-ва та й роз-па-лив у пе-чі. А як у пе-чі на-го-рі-ло, по-са-див пи-ріж-ки.

Ми-ше-ня-та й со-бі ді-ло ма-ють: пі-сень спі-ва-ють,
тан-цю-ють.

Аж ось і спек-ли-ся пи-ріж-ки, по-вий-мав їх пів-ник,
ви-клав на сто-лі.

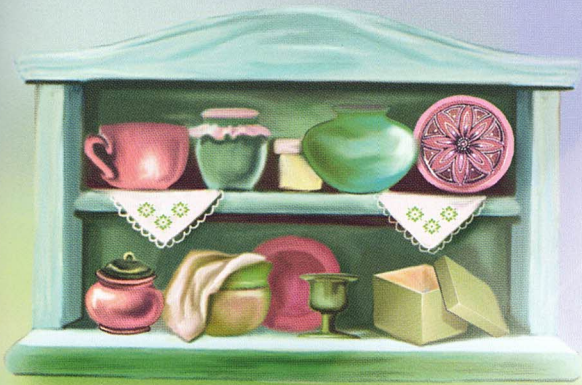
А ми-ше-ня-та вже й тут. І гу-ка-ти їх не тре-ба.
— Ох, і го-лод-ний я! — ка-же Круть.
— А я я-кий го-лод-ний! — ка-же Верть.
Та й по-сі-да-ли до сто-лу.

А пів-ник і ка-же:
— Стри-вай-те-но, стри-вай-те! Ви ме-ні пер-ше
ска-жіть, хто зна-йшов ко-ло-сок?
— Ти, — ка-жуть ми-ше-ня-та.
— А хто йо-го об-мо-ло-тив?
— Ти, — вже ти-хі-ше від-ка-зу-ють Круть із Вер-тем.

— А тіс-то хто мі-сив? Піч ви-то-пив? Пи-ріж-ків на-п'як?

— Ти, — вже зов-сім ни-щеч-ком ка-жуть ми-ше-ня-та.

— А що ж ви ро-би-ли?

Що ж ма-ли ка-за-ти ми-ше-ня-та? Ні-чо-го. Ста-ли во-ни тут ви-ла-зи-ти з-за сто-лу, а пів-ник їх і не три-ма-є. Хто ж о-та-ких лі-ню-хів пи-ріж-ка-ми при-го-ща-ти-ме?

КОТИК І ПІВНИК

Жи-ли со-бі ко-тик та пів-ник. Ко-тик бу-ло на скри-поч-ці гра-є, а пів-ник пі-сень-ки спі-ва-є. Ко-тик бу-ло йде їс-ти до-бу-ва-ти, а пів-ник вдо-ма си-дить та ха-ту сте-ре-же.

Ко-тик бу-ло, йду-чи, на-ка-зу-є:
— Ти ж тут ні-ко-го не впус-кай та й сам не ви-ходь,
хоч би хто й кли-кав.
— Доб-ре, доб-ре! — ка-же пів-ник.
Зам-кне ха-ту та й си-дить, аж по-ки ко-тик
по-вер-неть-ся.

На-ві-да-ла пів-ни-ка ли-си-ця та й на-ду-ма-ла йо-го під-ма-ну-ти. Пі-ді-йде під ві-кон-це, як ко-ти-ка не-ма до-ма, та й під-мов-ля-є:

— Пів-ни-ку, пів-ни-ку, ви-гля-ни у ві-кон-це! У ме-не зо-ло-та пше-ни-ця, хо-лод-на во-ди-ця.

А пів-ник їй:

— То-ток, то-ток, не ве-лів ко-ток!

Ба-чить ли-си-ця, що так не бе-ре, при-йшла раз у-но-чі, на-си-па-ла пів-ни-ко-ві по-під вік-ном пше-ни-ці, а са-ма за-сі-ла за ку-щем.

Пі-шов ко-тик, а пів-ник по-ди-вив-ся у ві-кон-це, по-ба-чив роз-си-па-ну пше-нич-ку та й мір-ку-є:

— Шви-день-ко по-клю-ю, ні-хто ме-не не по-ба-чить, то й ко-ти-ко-ві не ска-же.

Тіль-ки пів-ник за по-ріг ви-йшов, а лис-ка за ньо-го та й по-мча-ла.

А пів-ник кри-чить:

— Ко-ти-ку-бра-ти-ку, не-се ме-не лис-ка за ви-со-кі го-ри, за тем-ні лі-си. Ря-туй ме-не!

Ко-тик по-ки по-чув, то вже й спіз-нив-ся лис-ку до-га-ня-ти. Вер-нув-ся до-до-му та пла-че, а по-тім у-зяв скрип-ку, пи-са-ну тор-бу та й пі-шов до ли-сич-чи-но-ї хат-ки.

А в ли-си-ці бу-ло чо-ти-ри доч-ки та о-дин син.
Зі-бра-ла-ся ста-ра ли-си-ця на вло-ви, а ді-тям
на-ка-за-ла ні-ко-го не пус-ка-ти, пів-ни-ка гля-ді-ти та
о-кріп грі-ти, щоб о-то вже, як по-вер-нет-ь-ся, ї-жу
ва-ри-ти. А ко-тик пі-ді-йшов під вік-но та й по-чав
гра-ти й при-спі-ву-ва-ти:

— Ой, у лис-ки, в лис-ки но-вий двір
Та чо-ти-ри доч-ки на ви-бір,
П'я-тий си-нок — Пи-ли-пок.
Ви-йди, ли-се, по-ди-ви-ся:
Чи хо-ро-ше гра-ю?

От най-стар-ша ли-си-чів-на не втер-пі-ла та й ка-же
до мен-ших:

— Ви тут по-сидь-те, а я пі-ду по-див-люсь, що
во-но там так гар-но гра-є?

Тіль-ки во-на ви-йшла, а ко-тик ї-ї схо-пив та
в пи-са-ну тор-бу. А сам зно-ву гра-є:

— Ой, у лис-ки, в лис-ки но-вий двір
Та чо-ти-ри доч-ки на ви-бір,
П'я-тий си-нок — Пи-ли-пок.
Ви-йди, ли-се, по-ди-ви-ся:
Чи хо-ро-ше гра-ю?

Не втер-пі-ла й дру-га ли-си-чів-на та й со-бі ви-йшла,
а він і ту схо-пив та в пи-са-ну тор-бу.

Так у-сіх ли-се-нят ви-ма-нив. А по-тім по-че-пив
тор-бу на су-хій вер-бі, сам — у ха-ту, зна-йшов пів-ни-ка,
роз-в'я-зав. Взя-ли во-ни вдвох у-сю ли-сич-чи-ну стра-ву,
по-ї-ли, гор-щи-ка з о-кро-пом ви-вер-ну-ли, а са-мі
втек-ли до-до-му.

Та вже по-тім пів-ник до-ві-ку слу-хав ко-ти-ка.

КОЛОБОК

Жи-ли со-бі дід та ба-ба, та та-кі у-бо-гі, що ні-чо-го в них не бу-ло. Од-но-го ра-зу дід і ка-же:

— Ба-бу-сю! Пі-ди у хиж-ку, на-змі-тай у за-сі-ці бо-рош-на та спе-чи ме-ні ко-ло-бок.

Ба-ба так і зро-би-ла. Спек-ла ко-ло-бок і за-ли-ши-ла на вік-ні, щоб про-стиг.

А він з вік-на — та на призь-бу, а з призь-би — та на зем-лю, та й по-ко-тив-ся до-ро-го-ю.

Ко-тять-ся, ко-тять-ся, а на-зу-стріч
йо-му зай-чик-по-бі-гай-чик:

— Ко-ло-бок, ко-ло-бок, я те-бе з'їм!

— Не їж ме-не, зай-чи-ку-по-бі-гай-чи-ку, я
то-бі піс-ні за-спі-ва-ю.

— А-ну, я-ко-ї?

— Я по ко-ро-бу ме-те-ний,
І на яй-цях спе-че-ний.

Я від ба-би у-тік, я від ді-да у-тік,
І від тебе вте-чу!

Та й по-ко-тив-ся.

Ко-тять-ся, ко-тять-ся, зу-стрі-ча-є йо-го вовк:
— Ко-ло-бок, ко-ло-бок, я те-бе з'їм!
— Не їж ме-не, вов-чи-ку-бра-ти-ку, я то-бі піс-ні
за-спі-ва-ю.

— А-ну, я-ко-ї?

— Я по ко-ро-бу ме-те-ний,
І на яй-цях спе-че-ний.

Я від ба-би у-тік, я від ді-да у-тік,
Я від зай-ця у-тік,
І від те-бе вте-чу!

Та й побіг. Бі-жить та й бі-жить, зу-стрі-ча-є йо-го
вед-мідь:

— Ко-ло-бок, ко-ло-бок, я те-бе з'їм!

— Не їж ме-не, вед-ме-ди-ку-бра-ти-ку, я то-бі піс-ні
за-спі-ва-ю.

— А-ну!

— Я по ко-ро-бу ме-те-ний,
І на яй-цях спе-че-ний.

Я від ба-би у-тік, я від ді-да у-тік,

Я від зай-ця у-тік,

Я від вов-ка у-тік,

І від те-бе вте-чу!

Та й ма-ху!

Бі-жить та й бі-жить, зу-стрі-ча-єть-ся з ли-сич-ко-ю:
— Ко-ло-бок, ко-ло-бок, я те-бе з'їм!
— Не їж ме-не, ли-сич-ко-сес-трич-ко, я то-бі
піс-ні за-спі-ва-ю.

— А-ну, я-ко-ї?

— Я по ко-ро-бу ме-те-ний,
І на яй-цях спе-че-ний.

Я від ба-би у-тік, я від ді-да у-тік,
Я від зай-ця у-тік,
Я від вов-ка у-тік,
Від вед-ме-дя у-тік
І від те-бе вте-чу!

— А-ну-ну, ще за-спі-вай! Сі-дай у ме-не на но-сі,
щоб ме-ні чут-ні-ше бу-ло.

От він і сів та й да-вай спі-ва-ти:

— Я по ко-ро-бу ме-те-ний,
На яй-цях спе-че-ний...

А ли-сич-ка йо-го — гам! Та й про-ковт-ну-ла.

ЗМІСТ

РУКАВИЧКА	3
ПАН КОЦЬКИЙ	12
ПІВНИК І ДВОЄ МИШЕНЯТ	22
КОТИК І ПІВНИК	32
КОЛОБОК	42

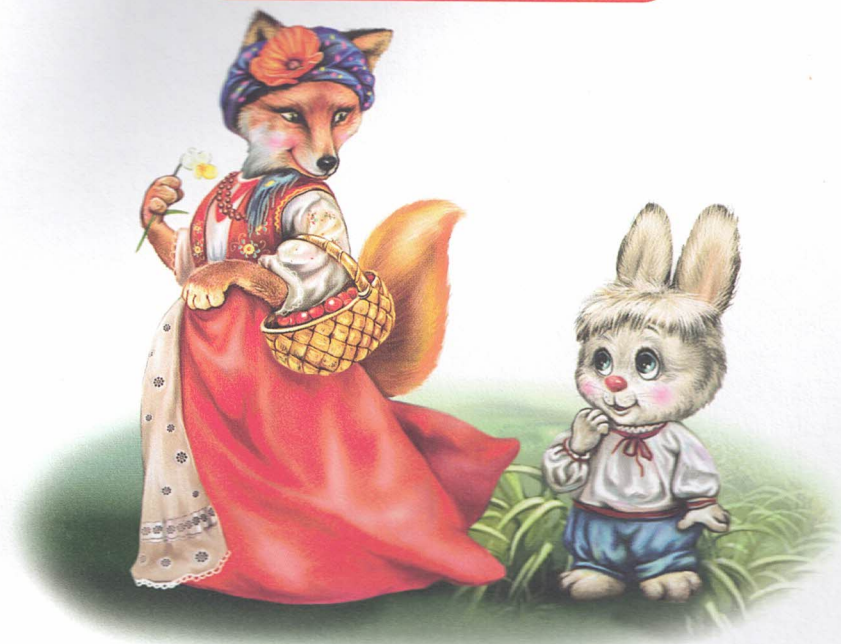
Щодо придбання книг звертатися:

тел. (057) 751-26-35

тел. (057) 756-40-54

тел./факс (057) 704-21-55

E-mail: belkar_54@ukr.net

Літературно-художнє видання
Для дошкільнят

ПАН КОЦЬКИЙ

Казки

Редактор Біляєва Г. В.

Комп'ютерна верстка Біляєв В. Г.

Підписано до друку 19.09.18.

Папір офсетний. Друк офсетний. Формат 70x90 1/16.

Умовн. друк. арк. 3,51. Наклад 1 000 пр. 165/09

Видавництво «Белкар-книга»

61057, м. Харків, узвіз Бурсацький, 6

Свідоцтво про внесення до державного реєстру
суб'єкта видавничої справи ДК №2106 від 23.02.05.

Віддруковано з готових діапозитивів
у ПП «ЮНІСОФТ»

61036, м. Харків, вул. Морозова, 13-Б

ISBN 978-966-1694-57-5

9 789661 694575